

РЕШЕНИЕ

№ 24308

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 18.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **3260** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

С жалба, вх. № 7820/06.03.20265 г. М. А. А. Г.- гражданин на Федерална република Н. е оспорила, чрез адвокат Д. Г. издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 60/20.01.2026 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява и с помощта на упълномощения адвокат Г. поддържа: жалбата си, съдържаща доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение; твърдението да е била жертва на насилие, като изразява желанието си „да остави миналото назад и да се фокусира върху бъдещето“. Адвокатът се позовава и на Директива 2011/36 на ЕП и на Съвета, от 05.04.2011 г., „относно предотвратяването и борбата с трафика на хора и защитата на жертвите от него“, с довод, че към понятието за трафик на хора са добавени и принудителните бракове, за какъвто твърди М. А. А. Г. в бежанската си история. Счита, че представената от ответника справка за Н. не се отнася за случая на жалбоподателя.

Ответникът –председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата; представя справка от 24.03.2026 г., относно обстановката в Н., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ, с която е обсъдено и положението на LGBTQ- общността.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното. Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна.

М. А. А. Г., пол – жена, гражданин на Федерална република Н. е подала молба за международна закрила на 24.09.2025 г. Според данните от представения международен паспорт е [дата на раждане] в [населено място]-Н.. Декларирала е: етническа принадлежност „ибо“; изповядвана вяра – Християнство; семейно положение – разведена; без родени деца.

С процесното Решение № 60/20.01.2025 г. председателят на ДАБ е обсъдил бежанската история, представената от чужденеца по време на проведеното интервю, като подробно са възпроизведени твърденията, относно: напускането на страната на произход; влизането на територията на РБ, през Р. – Италия; обратно връщане в Р.; пребиваване във Ф.. Решението съдържа мотиви за липса на основания, както за предоставяне статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Анализирана е детайлно бежанската история и е отхвърлена молбата за закрила, изцяло.

Според твърденията на търсещата закрила: в Н. била омъжена от своя чичо насилствено, за мъж, който „имал политическа власт“; той и майка му я тормозели и заплашвали, защото е от племето „аквайбо“; тя искала да се самоубие, „защото животът ѝ нямал смисъл; през 2020 г. напуснала съпруга си и прекратила брака си; адвокатът, който ангажирала за развода бил убит; убит бил и „човекът, с който била, преди да сключи брак“; след развода живеела в дома на своя приятелка в [населено място], но през 2024 г. бившият ѝ съпруг и „негови момчета“ дошли и изпочупили магазина на приятелката ѝ; той започнал да я заплашва с убийство; напуснала Н. на „09 или 10 февруари“, 2025 г., през А.-А., до Р.“, като „на 11 или 12.02.2025 г.“ пристигнала в С. с притежавана туристическа виза; в С. била резервирала жилище „за ваканция в РБ“, посредством платформата Airbnb, но когато отишла пред адреса там „имало деца, които пушели (трева) и я обградили, поради което тя „се травмирала“ и тръгнала обратно към летището; такситата не желали да я закарат на летището и стояла няколко часа навън; картата за телефон, която закупила „се оказала неподходяща и се усетила, че сакаш тотално е изгубена“; човек от „един бар“ ѝ помогнал да си поръча такси, но шофьорът я закарал на авто-гарата, вместо на летището; с помощта на полицаи наела такси и се озовала на летището; от там, „много паникьосана започнала да звъни на приятели в К., Англия, САЩ и останала да спи на летището“; приятел от Англия ѝ посъветвал да не се връща в Н., защото там ще бъде убита, а България е сигурно място; купила си билет за Р. на 14.02.2025 г. и там останала седем дни, след което със самолет заминала за Ф. и подала в [населено място] молба за закрила; опитала да остане в Х., като „намерила един човек, за когото трябвало да се ожени“, но процедурата за предоставяне на закрила била прекратена, като ѝ обяснили да търси такава в България; на 23.09.2025 г. я „докарали в България“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че оспорваното решение на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Ответникът е възпроизвел подробно твърденията, съставляващи разказаната бежанска история, като е обърнал специално внимание на констатирани противоречия и конкретните действия на М. А. А. Г., обуславящи истинските ѝ намерения, а именно – да живее в държава „с по – висок стандарт“. Съпоставяйки изложените по време на интервюто твърдения, както и факта, че молителят е върнат от Ф. по силата на Регламент (ЕС) 604/2013 г. ответникът обобщил, че: твърдените причини за напускане на Н. не се подкрепят от каквито и да е доказателства; по отношение търсещата международна закрила не са налични основанията, по смисъла на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; касае се за икономически мигрант.

Настоящият съдебен състав приема, съобразявайки гореизложеното, с оглед приложението на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците приема, че: жалбоподателят е мигрант

(лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г. доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила, поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 ЗУБ; няма данни, които да подкрепят, макар и косвено твърденията М. А. А. Г. да е била подложена в Н. на заплахи и преследване от страна на съпруга си, както и да е потърсила в страната си защита; същата не представя дори писмени доказателства за сключен брак, респ. – за прекратяването му; твърди бракът да е бил прекратен през 2020 г., но „нападението“ от бившия ѝ съпруги и „неговите момчета“ сочи да е извършено през 2024 г.; тя легално е напуснала Н.; притежаването на виза за България е използвала, за да се установи в друга държава от ЕС, индиции за което са връщането ѝ в Р. и отпътуването за Ф., където е потърсила закрила и се погрижила там да си намери (по собствените ѝ думи) „един човек, за когото трябва да се ожени“; липсват логични обяснения, защо не е потърсила закрила в РБ; в този ред на мисли е заявила, че е наела жилище в С. „за ваканция в РБ“. От справката за Н., на която ответникът се позовава в решението си, както и от тази, представена в съдебното заседание не се установява наличие на причини (обстоятелства), по смисъла на чл. 9 ЗУБ.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в Н. жалбоподателят М. А. А. Г. е била подложена на преследване или е била обект на твърдяното негативно отношение, в качеството ѝ на принадлежност към племето „аквайбо“. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут е предпоставено от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“. Чл. 15 (букви „а“, „б“, „в“) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и

всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за закрила, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Разпоредбата на чл. 9, ал. 8 ЗУБ допуска възможност „хуманитарен статут да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците“, което означава по причини, различни от изброените в ал. 1.

Според т. нар. „пълзяща скала“, коментирана в т. 39 от решението на СЕС по дело № С-465/07, в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила. В конкретния случай жалбоподателят М. А. А. Г. не представя преки и/или косвени доказателства, обосноваващи твърденията ѝ за причините, поради които не желае да се завърне в Н.. Ответникът е изложил мотиви, с които да дискредитира твърденията от бежанската история. Представеното с жалбата писмо от Националната система на Ф., за съдействие на жертви на трафик, според което се декларира, че М. А. А. Г. „е била клиент и се нуждае от съдействие, поради това, което е преживяла като жертва на трафик на хора“ настоящият съдебен състав не кредитира като писмено доказателство, понеже във вида, в който е представено не дава основание са се счита, че е издадено именно от Националната система на Ф., за съдействие на жертви на трафик. Освен това: писмото се основава отново само на твърденията на М. А. А. Г. и само по себе си възпроизвеждането им в този документ не може да легализира тези твърдения; Директива 2011/36 на ЕП и на Съвета, от 05.04.2011 г., „относно предотвратяването и борбата с трафика на хора и защитата на жертвите от него“ не е относима към настоящия случай, понеже М. А. А. Г. не твърди и не доказва да е била обект на трафик.

Постановеното от председателя на ДАБ Решение № 60/20.01.2026 г., като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 172, чл. 173, ал. 2 АПК, чл. 84 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 7820/06.03.2026 г. от М. А. А. Г.- гражданин на Федерална република Н., против издаденото от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 60/20.01.2026 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: